

Letnik XV.

1883.

Št. 8.

Izhaja po dvakrat na mesec v Ljubljani, in to 10. in 25. dne, ko ga prebere in ne konfiseira policija.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji, Ključarske ulice (pod mestnim trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Veljá celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr. in četrť leta 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, narodnost in vero.

✻ Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval. ✻

Pridiga ljubljanskim nemčurjem po mestnih volitvah.

Ne, to pa ni nič! Tako sramotno vdati se in popihati jo v kot, kakor ste Vi, blagorodna in ne blagorodna ali celó morda še visokorodna gospóda, storili, pa res ni častno, še zajec bi se ne mogel pobahati s takim ravnanjem, akoravno je njemu odpustljiva plašljivost. Vi pa dosedaj niste bili zajci, marveč prej volkovi, medvedje, elefonti in še celo rinocerosi, ker ste hoteli vse imeti na komandi. Tisti „lintvern“ na rotovži Vam je bil pravo znamenje Vašega značaja, ker ste hoteli vse požreti, posebno Slovence. Take grozovite stvari ne smejo kar tako zginiti iz političnega sveta, kakor se zgubé otroci, ki so navajeni kljubovati in zabavljati drugim le, ako se morejo držati za predpasnik matere, če pa jih ta popusti, so ob ves pogum; — take stvari, pravim, če morajo že poginiti, poginejo tako, da se svet trese ali vsaj ljubljansko mesto bi se bilo moralo podreti po vsem tem, kakor ste Vi na noge stopali prej. Vsak bi bil pričakoval, da si bote naročili vsaj dinamita, s katerim bote razrušili „rotovž“, pa tudi tega ni bilo (morda manjka kapitalu cvenka) in tako ste se skrili v kot, kakor polit pes, da Vas še videti ni bilo. No, če je to podobno junakom, ki so tako košato sedeli toliko let na prvih stolih v Ljubljani in se popolnem vtaborili na „rotovži“, potlej mora pa mačka iti klečat pred miš.

Da, res lepo ste naredili! Če bi bili že podali se v boj in tam propadli, kakor se Vašemu jetičnemu rodu spodobi, kdo bi Vas bil mogel zaničevati? Padli bi bili kakor vojaki, katerih je premalo in ki za sabo nimajo no-

bene zaslonbe več. Morda bi bil kdo še spustil kako solzo na Vaše grobove, slano ali neslano, tako pa še pes ne bo zmenil se več za Vaše grobe. In če bo prišel z „rajha“ dol kak Nemeč ter prašal po Šraji, Dežmanu, Šafarji, Dreotu, Pirkarji, Čuberji, Lasniku itd., — kaj se mu bo odgovorilo? Ali ne najbolje z besedami nemškega pesnika:

Und fragst Du nach den Riesen, Du findest sie nicht mehr.

(Podomačeno se glasi to: „Če prašaš po vélikih ž a b a h, ne najdeš jih nič več.“)

Gospóda, če ste, še to dovolite, da Vam o tem tudi svojo misel povem. Vi ste vsi skup, bi rekel, neumni. Če Šraj, Dežman in Šafarjev Dolfi ne morejo več biti na konjih v Ljubljani, bi vsaj Vi ne smeli kar tako podati se. Kakor pa ste zdaj storili, bo svet sodil, da ste letali in tekali le za temi tremi in ker je tem srce padlo v hlače, je padlo tudi Vam. Ali ste res tako slabotni, da si brez teh vélikih žab nič več ne upate? Saj se je Ljubljana že dolgo in dolgo ponemčevala, tako dolgo, da so že vrabci po strehah skoro nemško žvrgoleli, le ogromna večina Ljubljančanov ne, in tudi podgane po kanalih bi bile kmalu že vse nemčurski krasti znale. Mačke po strehah so že davno le nemčurski mijavkale, ravno tako so psi, stekli in ne stekli, znali že toliko nemški, da bi bili kmalu delali skušnjev v tem jeziku, kakor jih nekteri nam na nos postavljeni ljudje delajo v slovenskem. Zdaj pa ste pri vsem tem tako splašili se, kakor koze, kedar zgube vodjo kozla. In to je res kar za jok. Povejte mi vendar: ali ste do zdaj hodili v boj in šopirili se edino le za svoje gori imenovane kozle, purmane in kapune? Če je tako, potem ste pa res milovanja vredni, posebno,

ker se je toliko širokoustilo in baharilo, da „kapital“ in „inteligenca“ je le med Vami, drugje pa je nikjer. Kam je šla zdaj „inteligenca“, kam „kapital“? Oh jemnasta, da Vas ni sram, kar tako poskriti se po vseh luknjah pred Slovenci, o katerih ste trdili, da so reveži brez „kapitala“ in „inteligence“! Zdaj se bahajte s tem premoženjem kjer koli, nihče Vam na ta nemčurski „kapital“ in „inteligenco“ ne bo zaupal ne vinarja.

Da ste tako daleč prišli Vi, ki ste se toliko let šopirili v Ljubljani! Kar jokal bi se človek ali pa palico vzela in Vas nakrišpal vse skup. Pa saj še tega niste vredni, zato le: sram Vas bodi, kolikor Vas je!

„Brencelj“,
poparjena muha.

Pirkar je še deželni šolski nadzornik!

Jezična Žefa.

Kar je rekrutiranje pri kraji in kar so minule mestne volitve, je v Ibljan' spet vse tih. Mestne volitve pa letos tud' niso ble viharne, zato k' se jih me ženske in pa nemškutarji nismo vdeležli, ampak smo pustili, de so Slovenc' kar med seboj naredli, kakor so hotli; nemškutarji so le na tihem domá klel' in z zobmi škripal', me ženske, kar nas je moje sorte, smo se jim pa tud' na tihem smijale pod bertahi. Res, tako mal možko so se ti meškurtji letos obnesli,

de niso več vredni hlač in me še k nobenmu služit ne bomo marale iti, k' jim ne bomo otle reč' „gospod“.

Pa sej vam je to že znan', jest ne bom pogrevala stare in že mrzle jedi, ampak bom povedala raj kej družga, k' me dons tiši. Je namreč v Ibljan' in tud' v družih mestih nekej, kar ni prav in b' se moglo v red djet'. Bom kar po domače po svoji skušnji povedala, k' sem ravno zdej v tak' službi, de to skušam.

Zdej namreč služim pri nek' rodovin', k' je rokodelskega al', kakor zdej pravjo, obrtniškega stanu. Kaj de je, tega pa raj ne povem, de ne bo kakšne zamere. K' sem se vdinjala, mislila sem, de bo pri takih ljudeh vse belj po domače — po „antverharsk'“, kakor smo včasih rekli; k' sem pa prišla v hišo, sem vidla, de je vse še

belj gosposk', kakor pri kakšnem baron', samo de ona, se reče: „gospa“, in pa on, se reče: „gospod“ v tako gosposk' opravljene prostore pašeta kakor kmetiški z žbicam' podkovan čevelj na „biksani poden“. Včasih se je takim zakonskim reklo „foter“ in „muter“, otroke pa smo me kar tikale; zdej se more pa reč' „gospod“ in „gospa“, otroke fante, de le hlače obujejo, se more vikat', dekletam, komej de znajo hodit', se pa more reč': „gisdihan frajla“.

Pri naših znata on in ona komej brat' in pisat' — se reče, ona še ne, pa se tako po gosposk' štulta, kakor se še prava in največ' gospoda ne. Otrók je več, eni so že belj velik'; pa mislite, de kterga dajo učit' tistga rokodelstva, k njih redi in pri katerem s' tako dober stoje? Nobenga ne! Nejveča je „frajla“, k' se je izučila za veliko gospo, to se prav' za nič, pa je tolk koštala starše; zdej je že zrela za možitev, zato pa hod' povsod, kjer je kej gospóskih gizdalinov, in zavolj nje se še mat' čist' po gospósk našém', kar se ji podá, kakor kmetu visok gosposk' klobuk al pinja. Kakor se vid', čaka na kakšenga princa, grofa, dohtarja, bogatina al saj prefesarja; k' je pred enkrat, k' še mene ni blo tukej, prišel snubit jo pošten in tud' premožen rokodelc tiste sorte, kakor je njen oče, je mal manjkal', da ga niso ven vrgli, ona se mu je pa kar v obraz zakrohotala.

Druge punce se pa tud' tako po gospósk' uče, de bodo ravno take, kakor ta. Domá imajo klavir, ki zmiraj poje, in to more strašno velik' koštat'. Samo kuhat' in šivat' se nobena ne uči, kar je men' ravno prav, mi saj ne delajo napotja v kuhnji.

Fanta sta dva, eden že tud' velik, drug pa srednji. Pa menite, de se kter' uči rokodelstva očetovga? Nobeden ne! Vélki hod' že v više ibljanske šole in bo štediral za dohtarja, mali pa oče postat' prefesar, žolnir al kaj vem jest, kaj. De vsi belj na nemčursko cikajo, se tako vé, k' je to belj nobelj.

Men' se je to tako čudno zdel', de se enkrat nisem mogla zdržat', de b' ne bla prašala nje:

„Ne zamerte gospá, de vas nekej prašam. K' vidim, kako se vaš otroc' za visoke uče, m' je prišlo na misel: komu bote dal' vaš antverh, k' je tako dober, de vas vse tako dobro redi? Al ne bo škoda zá-nj?“

„To teb' nič mar“ — zarohni ona — „brigej se zá-se, za nas ne!“

„I no“ — rečem jest — „sej sem le tako mislila, zato k' je blo včasih drugač'. Včasih se je saj eden fantov učil očetovga antverha al rokodelstva, in če fanta ni blo, je pa hči potlej vzela kakšenga pridnega pomagáča al ksela, de le antverh ni prišel v tuje roke. To je blo enkrat in je morde še kje; če je tukej drugač', to res mene nič ne briga, samo jest b' tako ne delala.“

To je blo olje v ogenj, ona je kar letela k njem, pa mu je vse povedala. Zdej je prirohnil tud' on nád-me in me mislil zmirjat', pa jest sem ga vstavla in rekla:

„Res sem to rekla, res, k' je tud' prav. Sej sem vidla, kako fanta naglo letata mem' delavnice al berkštata, punce si pa še nos zatisnejo in vaših delavcov nobena ne pogleda. Če je to lepo, potlej pa ni sploh nič grdga na svet', zamerite al ne.“

On ni rekel nič, ampak kar šel je, so mu že šle moje besede v glavo. Pa je res tako. Ni čuda potem, če rokodelci in obrtniki jamrajo o slabih časih, če pa tako ravnaajo. Kolko jih košatajo otroci, pa se navadno še nič prida ne izučé! Vso hišo omavsajo in dobro rokodelstvo pride na kant al v tuje roke. Vse drugo premisljijo ti ldje, samo tega ne. Če b' vsak živel po svojem stan' in b' ldje z otroci ne silili čez-nj, bi blo velik' boljš' na svet' in tud' velik' manj štediranih postopačov pa tistih „frajl“, s ktermi je vsak nesrečen, če se ožen'.

To sem ota povedat' za dons, drug pot pa kej družga. Zdrav' ostanite!

Pirker ist noch Landesschulinspektor!

Krišpin Krišpovič.

Ne, gospóda moja, kar tako naravnost in brez dobrih dokazov o krivdi zatoženca ne morete in ne smete obsoditi nikogar, če ste o njem slišali še toliko in raznih pritožeb. Saj veste, da na največem hudodelniku in buteljnu se najde vendar še kaka dobra stran, zato je pa v kazenski postavi tudi modro in pravično vkrenjeno, da dobi pred sodniki vsak zatoženec svojega zagovornika in če si ga sam ne more najeti za plačo, dá mu ga sodnija izmed tistih, ki so ravno na vrsti.

In med temi sem ravno jaz zdaj, mene je zadelo zagovarjanje nekega lista in njegovega vrednika, to kar naprej povem, da ne bo ná-me letela krivda, ako moj klient ne bo oproščen, ker kakoršna plača, tak zagovor.

Zdaj že vidim, da ste me razumeli, koga imam zastopati in zagovarjati, namreč „Ljudski Glas“ in njegovega vrednika, ki je bil v pokoj dejan zato, kar ni mogel več davkarsko kontrolirati, kar pa ni njegova krivda, in si je potem zbog dolgega časa izmislil izdajati list, ki bi bil ljudem, posebno obrtnikom tako potreben, kakor davek. Da bi vrednik slovenskega lista znal slovenski pisati, je ravno tako nepotrebno, kakor uradniku na Slovenskem znanje slovenskega jezika, in tako je možic osnoval list kar tje v en dan, ne vedoč, kaj, za koga in komu nasproti bo pisal, — se reče: ne pisal, ampak le navdihoval, ker slovenski pisati on ne zna. Pa to še zdaj ni v zatožbi, ker bi moral po novi obrtnijski postavi dokazati še rokodelsko, to je vredniško zmožnost.

Ta moj klient Suhadobnik, vrednik „Ljudskega glasa“, je že skoro po vseh slovenskih časopisih zatožen, da s svojim le njemu in nekterim njegovim prijateljem potrebnim listom, ktereга tiskanega še sam pravilno brati ne zna, hoče sejati razpor med Slovence, posebno po Ljub-

ljani, kjer je svoj list po vseh 174 gostilnicah in kavarnah osebno in s spremstvom zatrositi poskušal, kar se mu pa ni povsod posrečilo; zatožen je dalje rogoviljenja in razsajanja po raznih gostilnicah (sosebno pri „belem volku“), kamor zahaja s svojim prijateljem, nekim nemškutarskim Slovincem in protestantovskim katoličanom mirne ljudi dražit in zmagovajočim Slovincem zabavljat; zatožen je tudi zavoljo predrznosti, da si upa izdajati list, ktereга bi sam ne mogel pravilno pisati ne par vrst, in s tem ob veljavo spravlja druge slovenske vrednike, ki morejo in morajo svoje liste kolikor toliko sami pisati, ker če bi bilo to dovoljeno, bi lahko n. pr. Kitajec izdajal slovenski, Slovenec pa kitajski list, ktereга bi sam ne umel.

No, gospóda moja, na videz in od daleč se ta zatožba vidi huda in skoro zagovarjanja nevredna. Ali oglejte si, gospóda, oboje: „Ljudski glas“ in pa mojega klienta Suhadobnika. Ali ni to oboje res usmiljenja vredno? „Ljudski glas“ ne more pomagati Suhadobniku na noge, Suhadobnik pa ne „Ljudskemu glasu“, naj po Ljubljani s svojim gori omenjenim prijateljem, slovensko-katoliško-protestantovskim nemškutarjem še tako zabavlja čez Slovence, ker brljava in hromovo je oboje. Ali ker so to revno stvar skoro vsi slovenski listi kolikor toliko prijeli za ušesa in je zdaj zatožena celó pred slovenskim svetom zavoljo kalenja narodnega mirú in nekakega bratenja z znanim celjskim „buteljnom“, se pa mora zagovarjati, ker brez zagovornika ni vislic. Zagovarjanje pa je, kakor sem že omenil, po plačilu, in jaz ne pričakujem nič cvenka od svoje zgovornosti. Le to še omenim, da natolcevanje in sumničenje, češ, da bo Suhadobnik svoj list prodal nemčurjem, je čisto prazno in hudobno, ker ljubljanski nemčurji ne bodo nič dali zá-nj, čeravno jim ga skoz okna in vrata ponuja; ravno tako neopravičena je trditev, da bo odslej z njim po narodnjakih streljal, ker še tistega „pulfra“ ni iznašel, to Vam povem, gospóda!

Zato sklenem svoj zagovor s tem, da Vas pomirim z zagotovitom, da moj klient in njegov sulhi list nista nikomur nevarna ali vsaj dolgo ne bodeta. Po navadi prisiljenih zagovornikov Vas bom prosil le milostljive sodbe, kajti obsoditi mojega klienta bi se reklo, kakor pravi nemec, „einen todtten Hund erschlagen“ (pobiti crknenga psa). Tega pa, gospoda, gotovo ne bote storili, zato se nadjam, da mu bote prizanesli.

Jaz sem govoril, gospóda, sodite pa Vi!

Iz sedanje šole od nekod.

Kratka povest za smeh ali za jok, kakor se komu zdi.

V nekem mestu je bilo — pa ne v Ljubljani, ker če bi to rekel, bi se lagal — kjer sta dva zavoda. Na enem hočejo postati odraščeni dečki učenjaki, na drugem pa odraščene punce učenice, kar je popolnem prav. In tako hodijo vsi v šole, se reče: vsaki v svojo, in imajo tudi svojega voditelja in voditeljico, za kar pa ni vsak, to se ve.

Nekega dne pride k voditelju šole za odraščene dečke mati, ktere hčerka hodi v ono šolo, kjer imajo dekleta postati učenice.

„Kaj bi radi, gospa?“ — jo praša voditelj.

„Prišla sem tožit nekega dijaka vaše šole“ — odgovori gospa vsa razjarjena — „ki moji hčeri vedno za ljubljena pisma piše.“

„Ej, ej, kateri pa je? mu bomo že posvetili“ — reče voditelj vljudno.

„Ne, gospod voditelj“ — pa pravi gospá na to — „jaz bi ne videla rada, da bi se to zvedelo, zato sem prišla zaupno k vam. Dijaka tudi ne vem, pa mislim, da se bo zvedel, ako bi vi blagovolili v šoli naznaniti, naj pride k vam v pisarnico tisti, ki je neki za učiteljico pripravljajoči se gospodični pismo pisal.“

„O z veseljem bom storil to, gospa“ — reče vljudni voditelj — „in kaj naj mu potlej povem še?“

„Okregajte ga, kakor se spodobi“ — odgovori gospa — „vse drugo je pripuščeno vaši previdnosti.“

„Bom storil, zanesite se na to“ — zagotovi gospod voditelj učilišča.

Drugi dan gre res v šolo in prične:

„Zvedel sem, da nekdo izmed vas nadleguje neko pripravnico z nespodobnimi pismi. Tu ga ne bom imenoval, ali jutri naj se oglasi pri meni v pisarni.“

Kakor k voditelju gospa, pride isti dan k voditeljici predmeščansk mož, kteremu je videti, da svoj kruh težko služi.

„Kaj bi radi, oče?“ — ga praša voditeljica.

„I, nekaj prav sitnega je“ — reče mož — „prišel sem vas prositi pomoči.“

„No v čem?“ — poprašuje voditeljica.

„Bom kar povedal, kar znam“ — reče zdaj mož — „pa ne, da bi mi zamerili, ker sem oče. Moj sin hodi v šolo, že v večo, za učitelja. Zdaj je pa več dni že tako nekak zamišljen in unikat sem ga vrajmal ravno, ko je bral neko pismo, pa ga je pred mano brž skrtil. Potlej je pa sosedova moji povedala, da ga je videla na samotnem kraju tam za mejo sprehajajočega se z mlado gospodično, ktera hodi k vam v šolo, pa ona je ne pozná. Meni je na tem ležeče, da se fant kaj uči, ne pa, da bi mu dekleta glavo zmešale, predno bo kaj znal.“

„Res je to“ — reče voditeljica — „ali kaj naj jaz storim?“

„Jaz mislim“ — odgovori oče — „da bo najbolje tako-le. Svojega fanta bi jaz ne dal rad nikomur med zobe, zato bi vas prosil, da bi v šoli rekli, naj tista gospodična, ki je nekomu nekaj pisala in potem sešla se z njim, pride k vam v pisarno, kjer jo potem prav dobro oštejete, da ne bodo druge vedele.“

„Dobro“ — reče voditeljica — „bom storila to.“

Drugi dan gre voditeljica v dotični razred in reče pripravnicam:

„Zvedela sem nekaj neprijetnega. Tista izmed vas, ki je nekomu nekaj pisala in potem sešla se z njim, naj pride k meni v pisarno, da ne bo kaj hujega.“

In drugi dan? Kdo ugane, kaj je bilo!

K voditelju so prav plašno prišli v pisarno vsi dijaki najvišega razreda.

K voditeljici pa so prišle prav sramožljivo vse pripravnice dotičnega razreda.

Da sta oba strmela, se samo po sebi razume.

In nauk?

Ga ni!

Pirkar je še deželni šolski nadzornik!

NAZNANILO.

Po ljubljanskih mestnih volitvah je postalo nerabljivih nekaj vizitnic (Visitkarten), ktere se prodajo za vsako ceno. Kdor jih mara kupiti, tukaj so.

Karl Dežman, Gemeinderath.	Leopold Bürger, Gemeinderath.
Čuber v. Okrog, Gemeinderath.	Peter Lasnik, Gemeinderath.
Dr. Adolf Schaffer, Gemeinderath.	Raimund Pirker, Gemeinderath.
Anton Laschan, Gemeinderath.	Aleksander Dreo, Gemeinderath.

Prodajajo se po vsaki ceni in kdor bi jih ne maral, se bodo, ako zahteva, za njim metale. Kdor kupi katero, dobi po vrhu še steklenico Šrajevih pen.

Oglasiti se je v Dežmanovi in Šrajevi kuhinji, kjer se je zadnje leto skuhalo toliko jeze, da je ne moreta spečati.

Drobnice.

* Trdovraten dolžnik, po svojem poslu zgubljen pisar, sreča svojega upnika, kteremu je že dolgo dolžan. „Kam pa greste?“ — ga praša nevstrašeno. „K doktorju sem se namenil“ — je odgovor. „K doktorju? po kaj?“ — praša pisar. — „Vas bom tožil in zato grem k njemu, da mi naredi tožbo“ — odgovori upnik. — „Tako?“ —

se čudi pisac — „doktor vam bo tožbo drago računil, jaz vam jo spišem ceneje, dajte rajši meni zaslužiti.“

* V šoli razklada učitelj malim otrokom pomen 600letnice, ki jo bomo imeli letos in o kateri nas bo cesar sam razveselil s svojim prihodom. Slednjič, ko misli, da so vsi razumeli, prša: „Ali se kaj veselite na to lepo slovesnost?“ — „Ali takrat ne bomo imeli šole?“ — pa prša punčka v prvi klopi. Kako ostrmi učitelj nad tem vprašanjem, si vsak lahko misli.

* Pri nekem kmetu na Štajarskem je bolehala živina, se nikakor ni hotela rediti, ampak je vedno pešala in krave so dajale čedalje manj in slabšega mleka. Poslali so po živinozdravnika, ta je poskusil vse, kar je vedel in znal, pa pomagalo ni nič. Kmetič je bil ves obupan in ž njim njegova hiša. Kar pride stara Meta, o kateri je bilo znano, da marsikaj ve in je tudi že to in ono prav uganila, memo hleva, maje z glavo in pravi: „Tukaj mora biti zacoprano, ni drugače, to vam je kak hudobnež naredil. Le pod pragom hleva kopljite, bote že kaj našli.“ Gospodar tega ne verjame prav, pa vendar dá kopat in glej! pod pragom najdejo zakopan celjski list „Kmetski prijatelj“. Se ve, da ga brž vzamejo ven in vržejo v gnoj. Odslej je bilo v hlevu z boleznijo, kakor bi bil odrezal, vsa živina se je naglo popravila. Zdaj je bil kmet prepričan, da mu je kak sovražnik zakopal ta list pod hlevni prag in ga s tem hotel v nesrečo spraviti. — O škodljivosti „Kmetskega prijatelja“ se je pa še bolj in celo popolnem prepričal, kajti na njivi, kamor so peljali gnoj, na kterega je bil ta list vrgel, ni zrastle tisto leto nobena bilka, še celo plevel ne. — Zapomnite si toraj, kmetje po Štajarskem in drugod, to dogodbo in ravnajte se po tem.

Dobro oštet.

V neko vas na Gorenjskem pride meščansk prevzetnež, sede v gostilnico in se obnaša tam tako, da je vse nevoljno. Slednjič prša domačo hčer, ki mu je nosila na mizo:

„Ali je res, da ste v vaši vasi maslo prešali iz psa?“

Dekle se postavi ponosno pred njega in reče:

„Morda kdaj, pa mora že davno biti. Če bi pa vedeli, da bi veliko takih butcev k nam hodilo, kakor ste vi, bi ga zopet začeli prešati, da bi jim jed belili ž njim.“

Splošen krohot nastane, gospodič brž plača in se tiho zgubi iz gostilnice in vasi.

Kaznovani krčmar.

Nek krčmar je imel to navado, da je bil z vsakim preveč domač in to ne le s sosedi, marveč z vsakim, če ga prav prej še nikdar videl ni ali če je bil prav boljšega stanu. Nekega dne pride k njemu gospod in si naroči pijače in nekaj za med zobe. Po svoji navadi se kmalu prisede krčmar in začne izpraševati gosta, kar pa temu nikakor ni bilo zeló všeč. Slednjič prša ta za račun.

„Koliko sva pa pila?“ — prša krčmar po svoji navadi. „Jaz sem pil dva pol litra“ — odgovori gost. — „Je 40 novih. Kaj sva pa jedla?“ — „Jaz sem jedel jetra in zraven kruh, kaj ste vi, ne vem, bote že sami vedeli.“ — „Dobro, dobro“ — poprime krčmar — „je 16 novih, toraj vsega skup 56 novih.“ — Gost seže v žep, našteje krčmarju na mizo 28 krajcarjev ter reče strmečemu možu: „To je moja polovica, kar pride na vas, plačate pa vi, ker pravite, da sva oba toliko zajedla in zapila.“ — Vstane in gre, krčmar pa je tako osupnjen, da pride k sebi še le, ko gosta že davno ni. Odslej je bolj previden in noče na ta način več z neznanim človekom skupaj jesti in piti.

Pirker ist noch Landesschulinspektor!

Pogovori.

Jože. Pri zadnjih mestnih volitvah v Ljubljani ni bilo nobenega sledú o nemčurjih.

Jaka. Pač, pač, bil je sled.

Jože. Tako? Po čem se je poznalo, da jih je še kaj v Ljubljani?

Jaka. Ker so slovenske liste (plakate) z voglov trgali.

* * *

Tine. Zdaj je tolikokrat po časnikih v poročilih o dunajskem državnem zboru brati besedi: „generalna debata“ ali pa „splošna razprava“; ali veš, kaj prav za prav pomenite ti dve besedi?

Tone. Generalna debata je razprava, v kateri govornik lahko vse pove, kar ve.

* * *

Jaka. Ali veš najnovejši razloček med kmetišskimi in gospóskimi dekleti?

Tine. Menda ne bom zadel, rajši mi ga kar povej!

Jaka. No, razloček je ta: Kmetiška dekleta silijo v mesto za posle, gospóska dekleta pa iz mesta za učiteljice.

* * *

Jože. Ali si slišal, da v Vipavi hočejo nekteri čitalnici nasproti osnovati novo društvo?

Tone. Slišal sem. Kako se bo li imenovalo?

Jože. „Edinost“.

Tone. Zakaj ravno „Edinost“?

Jože. Ker bodo pri tem društvu zedinjeni lahoni, nemčurji in Ober-Slovenci.

Tone. Potlej bo pa tudi tisti Rihard zraven pa Depretis, ki je unkrat rekel, da mu „za dinastija srce gor pobija?“

Jože. Kaj pa da.

Tone. Potem naj bi se pa društvo imenovalo rajše „Ober-Edinost“.

Zrel otrok.

Malo dekcle ubije dragocen očetov kozarec, kterega je dobil nekđaj od prijatelja za god. Oče se razjezi in prime punco, da bi jo našeškali. Pa otrok vzdigne roki in prosi: „Oh, ata, nikar me ne tepite, mar mi škodo, ki sem jo naredila, svoj čas odtegnite od dote, ki jo bom dobila.“

Slovstvena drobtinica.

„Kak razloček je med besedama starešina in stara šina?“ — praša v šoli učitelj. Dolgo ne odgovori nobeden, slednjič se vzdigne Janko in pravi: „Jaz vem; nič družega, ko volitev.“ — „Kako to?“ — praša učitelj zavzét. — „I no“ — odgovori dečko — „pred volitvijo so bili Dežman in njegovi tovarši starešine, zdaj po volitvi so pa le še stare šine.“

„Brencelj“ piše:

Gosp. A. V. v K. V današnjem listu Vam bo menda Krišpin vstregel. Dozdaj nismo marali nič reči, ker je vse skup grozna revščina; če se pa pridruži tej še predrznost, — druge mirne ljudi napadajoča, je pa Vaša prava, usmiljenje je tu odveč.

Gosp. P. L. v P., J. R. v V. in F. S. v M. Menimo, da bodo Vaše misli v današnjem listu vsaj kolikor toliko izražene. Je res čudno, da se na politično in časnikarsko polje podá človek, ki ni bil še celó v „untere Abtheilung“ te stroke. Dopise smo toraj le nekoliko porabili in posneli, podobe pa ta reč ni vredna.

Gosp. J. T. v Š. Takih dopisov ne moremo sprejeti, ker so preosebni. Saj ste pa tudi že v enem zadnjih listov brali, če ste hoteli, da mora vsak dopis vsaj nam jasen biti, drugače ga vržemo v koš.

Gospodična A. M. v K. Res, da kaj tacega ni prijetno, kakor „eukervaser“ ali „gefrornes“; ali pomislite, da „Brencelj“ ni na svetu za to, da bi se gospodičnam, lepim ali grdim, prilizoval. Če Vas srbi, se pa popraskajte in svetujte to tudi drugim.

Gosp. P. H. na V. Dokler je Pirkar še deželni šelski nadzornik, je vse zastonj, zato tudi Vaš spis mora iti v torbo. Utegnil bi le komu škodovati, koristiti pa nikomur. Drugače pa zdravi!

Gosp. M. A. v G. in L. B. v M. Hvala lepa! Če se bomo v Ljubljani kje dobili, bomo take že med seboj rekli. V list pa ne gredo, dokler državni pravdnik ni še bolj domač.

Gosp. J. D. v L. Stara reč. Za nas pa ni, ker ljudje hočejo imeti zmiraj kaj novega. Če pošljete kaj posebnega iz Vašega kraja, bomo veseli. Prijatelje pa pozdravite!

Gosp. P. M. na P. Hvala za sporočilo! Da ste pili na „Brenceljno“ zdravje, je prav lepo, samo kak kozarec bi ga bili morali sém telefonirati. Pa že dobro! Predno pride cesar, se tako vidimo.

Gosp. A. T. v Č. Za danes je bilo prepozno. Razen tega še nekaj pojasnila treba, kterega prosimo. Kjer so ženske vmes, je včasih križ, posebno če so mlade ali stare. Na to se najbolje razume Žefa, nji pišite!

Gosp. B. v L. Motite se. Tisti mož je premalo veljaven, mi ga še nismo nikdar vzeli v želto in ga tudi ne bomo.

Gosp. L. P. v K. Je že prav, le pošljite! Če bo, bo. Da se pa tisti D. jezi nad „Brenceljno“, ni nič posebnega, saj je še več sto ljudi njegove vrste.

Gosp. J. N. na St. G. Kaj „N.“ stori in ne stori, zamudi in pokvari, to „Brenceljna“ ne more brigati in če bi ga tudi, saj on ni „N.“ oskrbnik ali „štrufar“. Se ne smé vse v en koš metati.

Gosp. J. F. v S. Na Koroškem je pač križ. Saj nam še poštarji nagajajo, kaj še le potem drugi, ki niso priseženi! Poslano se bo

dalo porabiti kolikor toliko, samo prosimo, če bi nam še dotične liste poslali.

Gosp. J. H. v L. Hvala! Ni treba, smo preskrbljeni. V drugem se pa ravnamo bolj po željah naročnikov, kakor po drugih, ki list le v „kontrabant“ beró.

Surovežu iz Celja. Celjska pošta pisma pač ni tehtala, ker če bi bila to storila, bi ne bilo moglo priti toliko prekel in kolov v pismu za 5 kr. v Ljubljano. Pa kaj more priti iz Celja dobrega! Nekdo je rekel, da so tam nemúrji tako surovi, da bi se v največem svinjskem piskru ne dali skubati. In to je popolnem verjetno. — Morda Vi tega odgovora ne bote brali, pa ga bodo že drugi.

 Z današnjim listom se razpošlje 6. pola povesti „**Ne v Ameriko!**“ Kdor kake pole ni prejel, naj se blagovolji oglasiti z **nefrankiranim**, pa odprtim pismom, da se mu dopošlje. Koliko bo obsegala povest, še ne moremo povedati, najbrže kakih 15 do 16 takih pol. Če kdo želi naročiti se, mu pošljemo vse do zdaj izšle pole; za vse leto stane ta priloga, kakor smo že povedali, **1 goldinar**; po dokončani tej povesti prišla pa bo na vrsto druga. Podobe dobodo naročniki z zadnjo polo. Posebej (to je brez „Brenceljna“) vsake pole povesti ne moremo pošiljati, ker poštnina preveč stane; k večemu, če naročnik plača to poštnino, ki znaša za vse leto 40 kr. — Lanskega in predlanskega „Brenceljna“ imamo še nekaj in se cel letnik dobi po znižani ceni za **2 gld.** — Zdaj pa zopet prosimo, da bi nam vsak, ki je kaj na dolgu, brž poslal zaostalo, saj je vsakemu bilo že naznanjeno; „Brenceljno“ hišo tare bolezen in še druge nadloge tako, da ne more biti vesel, če se še počasni naročniki ne brigajo zá-nj in ga puščajo skoro v vednih zadregah. Ne bodite vendar gluhi za lepe besede in za resne opombe!

„Ljubljanske slike“

in pa

„Petelinov Janez“

se dobivajo še; slike po 60 in 70 kr., povest „Petelinov Janez“ pa po 40 in 50 kr., ravno tako je še nekaj „Koledarja“, „Ričeta iz Žabjeka“ in pa „Povesti iz sodnijskega življenja“ po 20 kr.; vse to pri

opravništvu „Brenceljna.“

Nove Šmarnice!

Pod naslovom: „Lurški majnik in molitvenik“ so prišle na svetlo nove Šmarnice, ki obsegajo „šmarnice“ in navadne molitve. „Brencelj“ jih že ima in jih mora res pohvaliti ter priporočati vsakemu posebno zdaj, ko nastopi Marijin mesec. Po pošti stanejo v polusnji vezane 1 gld., vse v usnji brez zlate obreze 1 gld. 10 kr., z zlato obrezo pa 1 gld. 30 kr. Dobivajo se v Ljubljani pri bukvarji Giontini-ju in v „katoliški bukvarni“, pa tudi v Šentvidu nad Ljubljano pri čast. gosp. kaplanu Fr. Marešiču, ki je te lepe bukvice spisal in založil.